

[Erling Dinesen.]

skulle kunne lade sig gøre, medmindre man fra regeringspartierne side viser endog megen forhandlingsvilje, men det kan jo tænkes.

Lad mig først gøre nogle bemærkninger til regeringsforslaget, som unægtelig forekommer mig helt usædvanlig beskedent, navnlig på baggrund af den agitation, regeringspartierne og især de konservative har ført på funktionærområdet. Det er nemlig ikke småting, der er stillet funktionærerne i udsigt. Det, vi oplever nu, er, at regeringen møder frem med et forslag, der ikke indeholder så forfærdelig meget af det, repræsentanter for de tre partier har lovet funktionærerne at søge gennemført. Jeg synes, det er lidt ejendommeligt, at nu da regeringspartierne både har magt og mandater til det, gør man overhovedet ikke noget forsøg på at leve op til al den funktionærvenlighed, som man i skrift og tale har præsenteret funktionærgrupperne for.

Jeg mindes konservative funktionærplakater og annoncer, der bekendtgjorde, at de konservative ville have, at endnu hundrede tusinde fik ret til at blive funktionærer. En lang række lønmodtagergrupper blev direkte nævnt som funktionæremner, arbejdere, som de konservative ville gøre til funktionærer. Men det blev altså ved snakken. Forholdet er det, det er en kendsgerning, at de konservative har aldrig nogen sinde taget noget initiativ for at opfylde de givne løfter på dette område. Der er heller ikke nu i forslaget, som også de konservative har godkendt, nogen som helst udvidelse af funktionærbegrebet: selv ikke undervisningsområdet, som alle lønmodtagerorganisationer i funktionærudvalget er gået ind for, har man taget med.

Arbejdsministeren siger, at undervisningsministeriet oplyser, at vilkårene for den store gruppe, som vi ønsker ind under loven her, i forvejen stort set svarer til funktionærloven. Så begriber jeg slet ikke betænkelighederne. Jeg er meget vel klar over, at for store grupper af de undervisere uden for tjenestemandsområdet, det her drejer sig om, er vilkårene meget nær funktionærlovens. På dette punkt behøver han altså ikke at have de betænkeligheder, som han her har givet udtryk for. Og når talen er om de løse vikarer, som måske ikke egner

sig til at blive omfattet af funktionærloven, vil jeg dog gøre opmærksom på, at de findes i endnu højere grad inden for handels- og kontorområdet, hvor man har en grænse med hensyn til, hvorvidt man er omfattet eller ej, dels i de 15 timers ugentligt arbejde, dels i andre kriterier. Der er altså intet som helst, hverken teknisk eller praktisk, i vejen for, at denne gruppe nu kunne inddrages under loven. Dette er ønsket af samtlige personaleorganisationer, der repræsenterer disse forskellige grupper af lærere. Men det er altså ikke kommet med. Dette krav om en udvidelse af loven, som man nu afviser, var for nylig et krav fra venstre, men det har altså også kun været agitation. Det tror jeg vil vække nogen undren i funktionærkredse rundt omkring.

Lad mig videre nævne en artikel af hr. Simonsen i Vor Tid, det konservative blad, fra maj 1969, hvor han gør opmærksom på, at de konservative går ind for en afskedigelsesløn efter anciennitet, ikke som i arbejdsministerens forslag, ikke som i regeringsforslaget på 1, 2 eller 3 måneders løn efter henholdsvis 12, 15 eller 18 års ansættelse, nej, det, hr. Simonsen som repræsentant for de konservative lovede funktionærerne for et år siden, var 12 måneders afskedigelsesløn, altså et helt års løn til de ældre funktionærer, der i mange år havde været beskæftiget i samme firma. De 12 måneder er nu i forslaget blevet til maksimalt 3 måneder. Det tør nok antydes, at de konservative er kommet på andre tanker, og det var egentlig rart at vide hvorfor.

Til trods herfor vil vi gerne være med til at forhandle om en rimelig afskedigelsesløn, selv om vi mener, at vort forslag om forlængede opsigelsesvarsler yder nok så meget beskyttelse, ja, formentlig mere, men det er vi parat til at drøfte nærmere i udvalget.

Vi mener også, det er meget vigtigt at sikre funktionærerne bedre mod usaglige opsigelser. Det har man overhovedet ikke taget noget med om i regeringsforslaget, til trods for at det også er noget, regeringspartierne folk har talt om ved enhver lejlighed. Sidst har hr. Jens Frandsen udtalt, at det var venstres politik at sikre bedre mod usaglige opsigelser. Vi har taget det med.

Jeg forstår ikke rigtig arbejdsministerens bemærkninger om, at der skulle være noget forkert i at lade funktionærlovens § 2 a